మన వూళ్లో కూడానా...?!

- కాంచనపల్లి చినవెంకట రామారావు

కాంచనపల్లి నల్లగొండ జిల్లాలో 1921లో పుట్టారు. లా పట్టా పుచ్చుకుని ప్లీడరీగిరిని నిర్వహించారు. సాహిత్యంలో ఆయన అన్ని ప్రక్రియలను చేపట్టారు. అన్ని శాఖలలోనూ ఔననిపించుకున్నారు. మొదటి నుంచి అభ్యుదయ భావాలు కలిగిన చిన వెంకటరామారావు కమ్యూనిస్టుపార్టీ శాసన సభ్యులుగా వున్నారు. "అరుణ రేఖలు" కవితా సంపుటి, కథల సంపుటి వీరివి వెలువడ్డాయి. ఈ కథా రచనా కాలం 1945.

మధ్యాహ్నం ఎండ మిటమిట లాడిపోతున్నది. వడ్లగింజవేస్తే పేలగింజ అయేంత వేడిలోకి వేడి నల్లగొండ జిల్లా వేడి. చాలా పేరు మోసిన వేడి. అందరినీ హడలుగొట్టేంత వేడి.

లోకల్ ఫండ్ చెల్లిస్తున్నా నోసటిరాత మారని పల్లెటూరి బాట ఎండకు తళతళా మెరుస్తున్నది. ఇసుకతో నిండిన బాట. క్రింద భూమి, పైన ఆకాశం భగ్గున మండిపోయే వైశాఖమాసం.

కనీసం గంటకు పదిమైళ్ళ వేగాన్నయినా అందుకోవాలన్న తాపత్రయంతో కచ్చడం బండీ పరుగుపెడుతున్నది. మెళ్ళో మూగలు ఘల్లు ఘల్లున మోగుతూ కోడెల అడుగులకు తాళం వేస్తున్నాయి. కచ్చడం వెనుక లేచిన దుమ్ము చిన్న చిన్న మేఘాలను సృష్టిస్తున్నది.

రేగిన దుమ్ము కండ్లలోకి, ముక్కుల్లోకి పోతున్నా మాదిగ పాపయ్య మాత్రం ఆగటానికి వీల్లేదన్నట్లుగా తననేదో రాక్షస శక్తి తరుముకొస్తున్నట్లుగా కచ్చడం బండీ ముందు పరుగు దీస్తున్నాడు. భుజానికి కర్ర, దానికి తగిలించిన లాంతరు పాపయ్య అడుగులకు మడుగులొత్తుతున్నట్లు వూగుతున్నది.

నెత్తిన ధొరోరి బట్టల సందూకాతో కచ్చడం బండి వెనుక చాకలి సర్వయ్య సాగిపోతున్నాడు. చెమటలు కక్కే శరీరంతో శ్వాస నిగ్గదీసుకొని పరుగు దీస్తున్నాడు.

మెత్తని బూరుగుదూది పరుపుమీద కునుకుపాట్లు పడుతున్నాడు పాపారావు దొరగారు. పెద్ద దిండుకు ఆనుకొన్న శరీరం, కుదుపులకు ఏమీ బాధపడకుండా అన్ని దిక్కులా తలగడాలు అమర్చి వున్నాయి.

కచ్చడంలో ఒరిగిన ఆజానుబాహు విగ్రహం, దుబ్బు చెంపలు, నిమ్మకాయలు నిలబెట్టగల నల్లని మీసాలు, శరీర ఛాయకూడ నల్లనిదై, ఎప్పుడూ నీడన వున్నందున నిగనిగ లాడ్తున్నది.

"చిన్నగ పోనిస్తావేంరా? నడవనీ బండీ?".

ఈ మాత్రం హెచ్చరికకే యెద్దుల వీపు "చడేల్ చడేల్" మని మోగాయి, సేవకుడి వెంకయ్యచేతి లోని కొచ కర్ర వార్లు.

బండి వేగం మరింత హెచ్చింది. బండి

ఆణిముత్యాలు

ముందున్న పాపయ్య, సర్వయ్య పరుగు వేగంకూడ తదనుగుణంగానే హెచ్చింది.

దొరవారు కునుకుపాట్లుపడే సయయంలో పాపయ్య, సర్వయ్యా, ఇద్దరూ దొరోరి వెంకన్నతో (వెంకన్నలాంటి వాళ్ళకు యింటిపేర్లుండవు లెండి) ఒక వప్పందాని కొచ్చారు. ఆ ఒప్పందానికి ఫలితంగా వెంకన్న కడుపు నిండా కల్లు దక్కుతుంది.

వెంకన్న జేయాల్సిన పని బండి వేగాన్ని తగ్గించడమే. తద్వారా చెమటలు కక్కే, సర్వయ్య, పాపయ్య శరీరాలకు కొంతైనా విశ్రాంతి దొరుకుతుంది.

బండివెంట సరిగ్గా రానందున దొరగారు

వడ్డించే తిట్లకన్నా, భయంకరమైన కౌచ కర్ర దెబ్బలైనా తప్పుతాయి.

కాని ఎవరు బాధ్యులైతేనేం? ఒప్పందం భగ్నమైపోయింది. మండుటెండలో కచ్చుడంబండీ మహా జోరు లంకించుకొంది. వగిరిస్తూ ముందు పాపయ్య, వెనక సర్వయ్య ఉరుకుతున్నారు. అడ్డూ, అదుపూలేని అధికారం గల దొరవారి ఉగ్రనార సింహావతారం, దాన్ని కాపాడేందుకు కాపలాగా వుండే దొరోరి వెంకన్న, చేతిలోని కౌచకర్ర ఈ రెండూ మహా భయంకరంగా కళ్ళకు కట్టినట్లు సర్వయ్య, పాపయ్యలపైన తమ నీడలు దృశ్యా దృశ్యంగా ప్రసరింపజేస్తున్నాయి.

బ్రతకలేక బడిపంతులుగా దొరవారి వూళ్ళోవున్న స్నేహితుని కలవాలని నా తాప త్రయం. పాతరోగాలు బయటపడ్డట్లుగా యెండకు పాత పంచర్లు వూడిపోయే పాత సైకిలుతో ప్రయాణమయ్యాను.

పట్నవాసానికి పది ఆమడల దూరం. ప్రయాణానికి బండైనా కావాలి, లేక కాలికైనా బుద్ధి చెప్పాలి. బుద్ధివచ్చేటంత బలమైన కాళ్ళుగావు కనుక పాత సైకిలే శరణ్యమైపోయింది. పాడుబాటలో బండీతోకూడా నరిగ్గా నడిపించలేకపోయాను. బట్టలన్నీ తడిసి ముద్దయి పోయినాయి. బండికంటే వెనుకపడ్తే పరువెక్కడ పోతుందోన్న రోషంతో వగిరిస్తూ సైకిలు తొక్కుతున్నాను.

"ఏయ్! దొరగారు కచ్చుడంలో వున్నారు. కోడెలు బెదుర్తై- దూరంగా పో!!" భయంకరమైన తన మిడిగుడ్లను వెళ్ళబెట్టి బెదిరించాడు దొరోరి వెంకన్న. బండియెడ్లు కనబడకుండా వెనకనే వుంటుంది నాకు ప్రాణసమానమైన పదేండ్లనాటి పాతపురాణం సైకిల్... సైకిళ్ళయినా, మోటార్లయినా తొలిగి బండ్లకు దారివ్వవలసిందే, ఈ కచ్చుడంబండ్ల రాజ్యంలో- అసలు సంగతి తర్వాత తెలిసింది. దొరవారి కచ్చుడం కనపడ్డాక సైకిలు దిగి నడవాల్సిందేనట. ఎక్కి పోవటానికి వీల్లేదట.

ఎడారి యెండలో ఒయాసిస్‌లాగ దొరవారి వూరు "కడపురం" వచ్చింది. కచ్చుడం బండి వెనుకా, ముందూ వున్న మా అందరి కష్టాలూ

అర్ధరాత్రి ఆహ్వానం

కాలింగ్ బెల్ లేదు
తలుపు చప్పుడు లేదు
ఎవరో...
వేళాపాళా లేదు
అర్ధరాత్రి ఎవరో వచ్చింది?
గడియారంలో పెద్దముళ్లు చిన్న ముళ్లు
వేరు వేరుగా కాదు
ఒకే చోట 12వ అంకె మీద
శివ పార్వతుల్లా ఏకాంత తాండవం
చేస్తున్నప్పుడు
చిలుకా గోరెంకల్లా నిమిషాల్తో
టిక్ టిక్ మంటూ కులుకుతున్నప్పుడు
ప్రపంచమంతా 12 గంటలు కొడుతున్నప్పుడు
జాగరణలో ఎవరో వచ్చేశారు

ప్రతి ఇంటికి
ప్రతి వాడకు
ప్రతి దేశానికి
కొత్త చుట్టం కాదు
కొత్త సంవత్సరం 2005
పన్నెండు నెలలు మన కష్టసుఖాల్లో
ప్రతి రోజు తోడుండే
కొత్త సంవత్సరం వచ్చేసింది
తల్లి మనను తొమ్మిది నెలలు మోస్తే
కొత్త సంవత్సరం మనను పన్నెండు నెలలు
మోస్తుంది
కన్నీటి పాత జ్ఞాపకాలను భూతకాలంలోకి
నెట్టేయండి
కొత్త డైరీలో 2005కు స్వాగత పద్యం రాస్తూ
ఆహ్వాన మేళా చేయండి
పాత గోడను కొత్త క్యాలెండర్‌తో సన్మానించండి
ఈ కొత్త సంవత్సరం ఎన్ని నూతన
ఆవిష్కరణలు చూస్తామో
ఇంకాసేపైతే ఆకాశం కొత్త సూర్యుడిని
ఆవిష్కరిస్తుంది.

- కందాళై రాఘవాచార్య

గట్టెక్కినట్లయింది.

చాకలి, మంగలి వాడలకు దగ్గరలో మకాం పెట్టిన మా స్నేహితుని ఇంటికి చేరుకున్నాను.

నా వెనుకనే బెత్తెడు కడుపు జానెడు లోతుకు గుంజుకుపోయిన పాపయ్యా, నర్సయ్యా అర్థశేరు జొన్నలేమో మూటగట్టుకొని యిళ్ళు చేరుకున్నారు.

ఎండనబడి వచ్చినందుకు మూడుపాళ్ళ నీళ్ళు, ఒక పాలు అన్నంతో చిన్నప్పుడు చదివి మరచిన ఆరోగ్యశాస్త్ర ప్రకారం భోజనం చేయడమనే అనవాయితీ ముగిసింది. ఎండకు వూడిపోయిన పంచర్లను అతికిస్తూ మా స్నేహితుని యింటి ముందు వరండాలో వున్నాను.

బల్లెం చెక్కిన చేతికర్రలో బీటలు బారిన బిళ్ళ బెల్టు నడుముకున్న నడియాడు మనిషి సర్వయ్యను పిలుస్తున్నాడు–

"అరే సర్వా!" అని.

"యేం కాశీమయ్యా?" అంటూ సర్వయ్య ఇవతలకు వచ్చాడు.

"పట్వారీ సాబు జమాబందీకి నల్లగొండకు బోతున్నడు– ధఫ్తరం ఒరువొంతు నీదైంది – పదూ."

"నీ యిల్లు బంగారంకాను. యిప్పుడే కాదయ్యా– దొరోరి సందూక ఒరువొంతకు పోయివస్తని. బువ్వకూడ తినలేదు– నర్శిగాడు లేడూ? అదే నా తర్వాత వంతోడు."

"గొల్లోళ్ళకాడ వనాలైన మామూలు యాటలిచ్చి రావటానికి అమీన్ కచ్చేరికి పోయిండు."

"అయితే చిన సర్వడు సీతిగాడూ, నారిగాడూ, తక్కినోళ్ళు ఎవరూ లేరా?"

"కొంతమంది మేనా మోసేటందుకు, తక్కినోళ్ళు చినదొర కార్యానికి పిండ్లు విసరటం, ఇండ్లలికి ముగ్గులేస్తున్నారు. ఇప్పటి వంతు నీదే".

"కాశీమయ్యా! నిన్న యియ్యాళ్ళకే అందరి వంతులు గిర్రున తిరిగి నాకాడికొచ్చినట్లున్నది."

"అరే! యేం చేయమంటావు భై! పొద్దటి నుంచి కాలి బొట్టె కట్టకుండ తిరుగుతున్నా, ఈ పని ఎప్పటికీ తెగేదికాదు– దొరకాకుంటే చిన్న దొర, వీళ్ళిద్దరు దప్పితే పటేలు పర్వారీలు, సంచులు నింపుకోడానికొచ్చే పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్లు, గిర్దావర్లు ప్రతివాడూ సేకసింద్‌కు బులావ్! కోసిన వరి మొత్తలకు మా బూబమ్మ కావలకి పోయింది. పుర్సత్ ఎక్కడ భై."

ఈ సంభాషణలు వింటూ నా పని నేను చేసుకొంటున్నాను. పంచరు మీద పంచరైంది. దాన్నూడ దీయనా? లేక అతుకుమీదే ఇంకో అతుకు వేతునా అని ఆలోచనా సముద్రంలో మునకలు వేస్తున్నాను.

ఇంతలోనే "వామ్మో వాయ్యో" అని సర్వయ్య ఇంట్లో నుండి చప్పుడు వినవచ్చింది. నేనూ, మా వాడూ చూడ్డానికి పరిగెత్తివెళ్ళాం– ఇంకా నాకు పల్లెటూరు అలవాటు పోలేదట. మనకేమన్నట్లు పట్టించుకోకుండా పోయే పట్నవాసపు లక్షణాలు నాలో లేవంటున్నాడు మావాడు.

చిరంజీవి

కలం ప్రసవించి
కావ్యం ఉద్భవించింది
జన బంధువులో
అమృత బిందువై
కలసిపోయింది
కావ్య పిత శ్రవణ తీరాల్లో
అలల ప్రశంసా ఘోషలు
నిత్యం ప్రతిధ్వనిస్తూంటాయ్
పుత్రోత్సాహం పరిమళం
నిశ్వాసాల్లో పొర్లివస్తూ
అనంత కీర్తి పల్లకిని మోసుకొస్తుంది
తాను ఉన్న పంచేంద్రియ
నివాసం కాల ధూళిలో
ఐక్యం అయినా
తీరాల అంతరాలు తల వాకిళ్ళుగా
అతడిని ఆహ్వానిస్తూంటాయ్
యుగ జలాలు కాల సముద్రంలో
కలసిపోయినా కాలం
కరిగిపోయినా
కాలుదుగా కవి
అనంత కీర్తి పల్లకిలో 'చిరంజీవి'

– అమళ్ళ దిన్నె భరద్వాజ

మేమొకళ్ల నొకళ్ళం విమర్శ, ప్రతి విమర్శ చేసుకొనే అవకాశమెక్కడున్నది?

ఎదురుగా వరహావతారం మూతి వ్యక్తి 'ఇంత ఆలస్యం చేస్తావురా? '.....జ కొడకా' అంటూ అమ్మనాలిని జోకుతున్నాడు. దభీ దభీమని ఎక్కడ ఆయుపట్టు దెబ్బ తగుల్తుందో నన్న విచక్షణ లేకుండా సర్వయ్యను బాదుతున్నాడు.

మింగుడు బోవటానికి నీళ్ళుపోసుకొని, కారం గలిపిన జొన్న గటక ఎక్కడ నేల పాలవుతుందోనని కొట్టే దెబ్బలు తప్పించుకొంటూ కంచుతట్టతో తన చుట్టు గుడిసెలో కిందా, మీదా పడుతున్నాడు సర్వయ్య.

"నేనైతేనా? నెత్తిన కంపు తట్టని ఎత్తేసి కంట్లో కారం, వంటి నిండా గటక పడి ఈ వరహావతారం తన్నుక లాడుతుంటే లేవంగో తన్ను, పడంగో తన్ను తన్నేవాడ్ని! వీడి ఓర్పు తల్లి ముండమొయ్యా! ఈ సర్వయ్య నోరెత్తడేమిటి?" అని మా వాడితో అన్నాను.

"ఇది 'కడపురం'–మీ బస్తీకాదు. గాలికిపోయే కంప మనకెందుకు? నోరుమూసుకో ఇదెప్పుడూ జరిగే కథే!". అన్నాడు మావాడు.

చుట్టుపక్కలవాళ్ళు యల్లయ్య, మల్లయ్యలు గుమిగూడారు.

"కొట్టకు పంతులూ! పెద్దముండాకొడుకు. నీ కాళ్ళు మొక్కుతాం! వదులు''. అని బ్రతిమిలాడుతున్నారు. కానీ, ఈ మంత్రాలకు చింతకాలేం రాలడంలేదు. సర్వయ్య వంటిమీద కర్ర దెబ్బలు పడుతూనే వున్నాయి. అక్కడ ఎవ్వళ్ళకూ విడిపించే ధైర్యం లేదు.

కాశీం– సాయిబు మాత్రం వీరావేశంతో మధ్యలోకి దూకాడు. కర్రకు కర్ర అడ్డంపెట్టి "ఏం! వాన్ని చంపుతావ్ మహారాజ్!" అన్నాడు.

మాకు కూడా ధైర్యం వచ్చినంత పనైంది. పంతులుగార్ని గుడిశె కివతలకి యీడ్చుకొచ్చాం. పంతులుగారికి వళ్ళంతా చెమటపట్టింది. కోపావేశంతో వళ్ళంతా వణుకుతున్నది. కట్టుపంచె గోచీ వూడింది– చెంగులు దోపుకుంటున్నాడు. మాటలు తొశ్శిబోతున్నవి. కూలబడ్డాడు.

"ఇంత పిచ్చి కోపమైతే ఎట్లా పంతులూ!" అంటున్నారు అక్కడ గుమిగూడిన పెద్ద రైతులు.

కాశీం వైపు కండ్లెర్రజేసి "ఈ జమా బందీలో నీ యినాం జప్తు చేయించకపోతే నేను మా నాయన కొడుకును గాదురా! తురకోడా!'' అంటూ పంతులుగారు తన యింటివైపు పోయాడు.

"పోవయ్యా మహరాజ్! ఈ ఇనా భూంతోటే బతుకున్నానా యేమిటి? రెక్కలు చల్లగుంటే ఒంటెద్దు బండితో నల్లగొండలో బతుకుతా!" అన్నాడు కాశీం.

గటక తట్ట కిందబెట్టి సర్వయ్య దెబ్బలకు వళ్లుచిట్లి, నెత్తురు గారుతుంటే ప్రాథమిక చికిత్సకై కాబోలు గాయాలమీద మన్ను బోసుకుంటున్నాడు. తలమీద పెద్దగాయమైంది.

"ఏడుపు తప్ప కనీసం వీడికి తిట్టడమన్నా రానట్లుంది పూల్‌కి!" అని సర్వయ్యమీద షికాయతు చేశాను మావాడితో.

"వాళ్ళు కనుక ఈ మాత్రం తట్టుకొని నెట్టుకొస్తున్నారు. నీ వంటి వాడైతే ఎప్పుడో జారిపోయేవాడు. తాచుపామంత వడి, జెరుగొడ్డంత పిరికి, మీ పట్నవాసం బాపతు–" యెదురు దాడి చేశాడు మావాడు.

ఈలోగా కొంతమంది యువకులు, యువతులు అక్కడికి చేరారు. బాగా కండలు తేలిన శరీరాలు, గ్రీకు విగ్రహాల్లా వున్న వీళ్ళకు స్వేచ్ఛ అనేది వుంటే ఎంతో బాగా రాణించేవాళ్ళని పించింది. శరీరానుగుణంగా మేధకూడా వృద్ధి అయేది. ఆడవాళ్ళకు, మొగవాళ్ళందరికీ శరీరాల

కనుల భాష

నీ కనుల
కోదండం సంధించి
నా గుండెల్లోకి
వాడి బాణాలు వేస్తావని
నాకు ముందే తెలుసు
నీ కనురెప్పల పెదాలు
మాట్లాడుకున్నవన్నీ
నా కనుల కర్ణాలు
ముందే పసిగట్టాయి

– మాధవీ సనారా

మీద దెబ్బలు అగుపడుతున్నాయి. అట్లు పొంగినట్లుగా దద్దులుకూడా తేలాయి.

"ఇదేమిటీ! సర్వన్నా?" అని అడిగారు వాళ్ళంతా. మరి మీ వంటి మీద దెబ్బలేమిటి?" అన్నాడు తిరిగి సర్వయ్య.

"సున్నాలేస్తుంటే అద్దంమీద చినుకులు పడ్డయని దొర చేతి బెత్తంతో కొట్టిండు చూడు."

"కారం మెత్తంగ మెదగలేదని కంట్లో జల్లింది దొరసాని" బట్టలు వేళకు తేలేదని "రూలు కఱ్ఱతో కొట్టిండు పటేలు".

"పిండి బిరుసుపడ్డదని చిన్నదొర తండ్రి చెప్పు విసిరితే రొమ్మున తగిలింది. పోరగానికి యెట్లా పాలియ్యను తాతా!" అని భోరున యేడ్చింది.

సర్వయ్య తల గిర్రున తిరిగినట్లయి "మనం చేసుకున్న పాపం కట్టి కుడుపుతున్నది" అన్నాడు.

"మనలను తన్ని చంపటానికి ఈ దొరలు చేసిన పుణ్యం ఏమిటి? మనం ఈలా పడ్తూ వుంటే అలుసైపోయింది" అన్నాడొక యువకుడు.

"చిన్నా పెద్దా యెవరితోనూ చెప్పుకునే దిక్కులేదు. అంతా ఇటువంటోళ్ళే. మనం ఏం చేయగలం?" నిరాశగా అన్నాడు సర్వయ్య.

"ఇట్లూరుకుంటే లాభంలేదు తాతా! యేమైనా చెయ్యాల్సిందే!" అన్న ఆవేశం అందరిలో పొంగుతున్నది.

"అక్కడెక్కడో పనిబాటలోళ్లు యెట్టి బందు చేసినారట – ఊరంతా ఒక కట్టుకడ్తే పెద్ద పెద్ద దొరలుకూడా పడిగె నేలకు కొట్టుకొని వూరుకున్నారట!" అన్నాడొకడు.

"అరె! యింకా మీది వుడుకు నెత్తురు. అవేవో సంగాలంట. తాతలు తండ్రులనాడు లేని ఈ 'కొరివి' మన కెందుకురా?" అన్నాడు సర్వయ్య.

"యేమన్నా గాని, ఆ 'కొరివిని' మనం తెచ్చుకోవలసిందే!" అన్నారంతా.

"పోలీసులు, కేసులు, ఖైదులు. ఈ సర్కారంత మన మీద విరుచుకుపడ్తది. యేదో ఇంత కలో, గంజో తాగి బ్రతుకుదాం రా!" అన్నాడు సర్వయ్య. దొరలు, దొరల వెనుకున్న యంత్రాంగమంతా కండ్లకు కట్టినట్లయిందేమో, సర్వయ్యకు.

"తాతా, వయసులో వున్నప్పుడు కఱ్ఱతో పులిని జంపిన మొనగాడివట! యేందీ పిరికి మందు? ఇంతకన్న చెడ్డగేం వుండదు ఖైదుఖానా" అన్నారంతా.

"మొగోనోలె మూడు దినాలు బ్రతకటం మేలు అన్న సామెత నాకు జ్ఞాపకం వచ్చిందిరా! అమ్మో! యేమో అనుకున్నాను గాని అగ్నిపర్వతాలు వున్నాయిరా ఒక్కొక్కళ్ళ గుండెల్లో" అన్నాను మా వాడితో.

"ఇప్పుడు పూలు కావటం నీ వంతు" అని మా వాడు మాట విసిరాడు. నాకు చెంపచెళ్ళు మన్నంత పనైంది.

ఆలోచనలతో తలపట్టుకున్న సర్వయ్య గాయాలకు, మన్ను కిందన్నరాలుతున్నది. తక్కిన పనిబాటల వాళ్ళ పెద్దలంతా గుమికూడారు, యేం చేయాలని.

"కుల పెద్దలు గదాయని అడిగినం– ఈ ఆలోచనలు యిప్పటితో తెగవు– యిన్ని దినాలు మీరు చెప్పింది సాగింది. ఇప్పుడు మేమన్నది సాగవలసిందే" అన్నారు యువకులు, యువతులంతా.

'ఈ వెట్టిపీడ విరగడై పోవాలి, యేమైనా

కనుగొనడం కోసం

పరిస్థితిని
ఎప్పటికప్పుడు వెల్లడించే
ఆన్ "లైన్"...
సమాచారం

నిత్య ప్రదర్శనానికి
టీవీ ఛానల్స్...
ఇక–
మనసు విప్పి
మాట్లాడే మనిషిని
కనుగొనే శాస్త్రవేత్త కోసమే
నిరంతర అన్వేషణ....!?!

– సోమేపల్లి వెంకటసుబ్బయ్య

చేయాలి. ఇక వూరుకోకూడదు' అన్న భావం వాతావరణ మంతా వ్యాపించింది.

"పనిబాటలోళ్ళతోబాటు మేముంటాం" అన్నాడు పెద్దరైతు రంగయ్య. తక్కిన రైతులంతా మేము మా రంగయ్య తాతతోబాటు వుంటామన్నారు.

వెనుక దొరవారి సేరీదారు తరుముతుంటే మాదిగ పాపయ్య వగిరిస్తూ వురికొస్తున్నాడు.

"గుర్రాన్ని దోమి అరక పట్టక రమ్మంటే నఖరాలు చేస్తున్నాడు గాడిద"... అని తిడ్తున్నాడు సేరిదారు.

వచ్చి గుంపులో కలిశాడు పాపయ్య. యిక్కడి కట్టుగట్టాలన్న మాటలు వినేసరికి పాపయ్యకు యేనుగంత బలం వచ్చింది.

"అరక గట్టటానికి నీ అయ్య జీతగాణ్ణా?" అన్నాడు పాపయ్య.

"యేమిరా కూస్తున్నావు!".

"మాటలు మీరకు. వీళ్ళంతా మావాళ్ళే. మర్యాద దక్కదు. జాగర్త. పో యిక్కణ్ణుంచి" అని ఈగను, దోమను తోలినట్లుగా సేరిదారును అంటున్నాడు.

మాటకు ముందు 'నీ బాంచను' అనే పాపయ్య స్వరంలోని దృఢత్వం నాకే ఏదో కొత్త స్ఫూర్తి నిచ్చింది.

"శభాష్" అన్న మాట నానోటినుంచి అప్రయత్నంగా వచ్చింది. బిక్కమొగంతో వచ్చిన దారిబట్టి పోయాడు సేరిదారు.

ఒక వంక తహసీలు చప్రాసీ, ఇంకొక వంక పోలీసు బీటు జవానూ తరుముకొస్తుంటే పెద్దకుమ్మరి నరసయ్య, సేక్సిందీ కాశీం నురుగులు గక్కుతూ వచ్చి గుంపులో కలిశారు.

నర్సయ్య చావడిలో నీళ్ళు బెట్టలేదట. కాశీం కోళ్లు తీసుకరాలేదు. అదీ వాళ్ళ తప్పు.

"ఏయ్! చెప్పేది మీకే. కాశీం సాయిబును, మా నర్సయ్యను ఏమన్నా అన్నావంటే మేం వూరుకోం" అన్నారు గుంపులో వాళ్ళు.

"అచ్చా బేటా! విలాయతు (ఇంగ్లండు) నుంచి ఇయ్యాలనే దిగినట్లున్నారు. నదూ దొరకాడికి. పటేలు పట్లారీలాడనే వున్నారు. బొక్కలిరగ తంతారు".

అంతపని యిక్కడనే జరుగుతది!" గుంపు లోంచి జవాబు వచ్చింది.

చెప్రాసీ,పోలీసు జవానూ బింకం చెలాయించ బోయారు. ఇక్కడ ప్రపంచం మారిపోయిందని వాళ్ళకింకా తెలియలేదు. ఏనుగుల్లా వచ్చినోళ్ళు పీనుగుల్లా వెళ్ళిపోయారు.

"మేం ఈ చాకిరి చెయ్యం. యేం, తలగోసి మొలేస్తారా! అడుగుదాం పదండిరా, ఈ దొరలను" అని సర్వయ్య, పాపయ్య, నర్సయ్య, రంగయ్య, కాశీం వగైరాలు కదిలారు.

వాళ్ళ వెనుక ఆడ, మగ, ఊరు ఊరంతా మందుకు కదిలింది.

"వెట్టి నశించాలి!" అన్న కేకలు మారు మ్రోగాయి- సముద్రంలా జనం సాగింది.

నిమ్మకాయల మీసం వాలి, గాలికి తూలిపో తుంటే దొరవారు- పటేలు, పట్వారీలతో అన్నారు. "ఈ చిచ్చు మన వూళ్ళో కూడానా...?" అని. ■

ఇరుసు

కవిత
జీవితానికి
హ్రస్వలిపి!
కాని
కూడదు
కవికి
హ్రస్వ దృష్టి!
కవితకి
లక్షణం రూపం
లక్ష్యం హృదయం!
అటు నింగీ
ఇటు నేల
రెండు చక్రాల
బ్రతుకు బండి
ఇరుసు
కవి
యానం
కవనం!

– ఎస్. హనుమంతరావు